

NEGOCIS DE PALAU

Les dues nissagues estan connectades

MILLET VA AJUDAR EL COMTE DE GODÓ A ACONSEGUIR LA TDT

L'expresident del Palau de la Música i el llavors conseller de la Presidència, Xavier Trias, van ser decisius en la creació, el 1999, de la societat TVCAT, S.L., que va ser l'embrió del qual va néixer City TV, primer, i 8TV, després

Text: Mario Ruiz

La *Vanguardia* va ser l'únic diari català que, inicialment, no va fer gaire sang amb el cas Millet. La notícia va aparèixer, de manera sorprenent, a les pàgines d'Economia i la línia editorial del diari, fins que no els va quedar altre remei per la gravetat dels fets, va ser la de no acarnissar-se amb l'expresident de la Fundació Orfeo - Palau de la Música Catalana. Per què es va adoptar aquesta posició? Qui ho va ordenar? Aquest comportament s'explica pels vincles empresarials i l'amistat existents entre Fèlix Millet i Javier Godó. A ningú no se li va escapar, al mateix moment en què es va produir l'escorcoll dels Mossos d'Esquadra al Palau de la Música, que el comte de Godó ha construït el seu imperi televisiu gràcies a la inestimable ajuda de Fèlix Millet i de Convergència i Unió. Aquell dia només va fer falta una trucada telefònica des de les altures. La resta de la història ja era coneguda per tots els màxims responsables del rotatiu. Fèlix Millet va ser president de TVCAT, S.L., la societat impulsora del que avui és 8TV, entre els anys 2000 i 2007. I City TV, que és com és deia aleshores el canal del grup Godó que va néixer el 2001, gestionava una llicència que havia estat propietat de l'Orfeo Català.

City TV va engagar la seva programació el 23 d'abril de 2001 gestionada per TVCAT, S.L., una societat que era propietat del grup Godó (95%) i de l'Orfeo Català (5%). A l'acte d'inauguració, celebrat als antics estudis de la Diagonal-Francesc Macià, hi va assistir tota la cúpula convergent encapçalada pel llavors conseller

en cap, Artur Mas. Fèlix Millet va presidir una festa a la qual, sorprenentment, no va assistir Xavier Trias, l'exconseller de la Presidència fins al 3 de febrer de 2000 i un dels homes que van resultar decisius en les converses prèvies que van mantenir Javier Godó i Millet per tancar el negoci televisiu, ja que la Direcció General de Radiodifusió depenia, l'any 1999, de la conselleria de Presidència.

La posada en marxa de City TV va ser un escàndol considerable, ja que el canal televisiu del grup Godó funcionava amb uns permisos més que dubtosos en operar a partir d'una llicència analògica atorgada el 1997 a l'Orfeo Català que només la facultava per emetre a la ciutat de Barcelona, àmbit que superava amb escreix sense cap impediment de les autoritats competents. Però CiU va ignorar les queixes i va fer els ulls

City TV va néixer el 23 d'abril de 2001 gestionant una llicència de televisió analògica que havia estat propietat de l'Orfeo Català

grossos, ja que sempre ha considerat aquest nou canal com *casa seva*. Una sensació que es va multiplicar a partir de l'arribada al poder del primer tripartit el 2003. La televisió del grup Godó es va convertir en el retir daurat de periodistes de l'òrbita convergent com l'exdirector de TV3 Lluís Oliva i l'exdirector de Catalunya Ràdio Joan Maria Clavaguera, que van iniciar una croada, amb Jordi Barbeta, redactor en cap de Política de *La Vanguardia*,

LA CONCESSIÓ

Un procés irregular

■ El Govern de Pujol va atorgar l'any 2003 un dels múltiples de TDT al grup Godó. Aquesta va ser tota una anomalia perquè la normativa que va fer el Govern espanyol durant l'etapa d'Aznar admetia només concessions d'àmbit estatal. L'Administració convergent va fer la seva adjudicació argüint que en cas contrari seria un greuge comparatiu per a la indústria audiovisual catalana. Des del Consell de l'Audiovisual de Catalunya sempre s'ha considerat, des de l'arribada del tripartit el 2003, que aquest procés va ser del tot irregular.

dia, com un dels màxims estilets, per debilitar TV3 i Catalunya Ràdio.

EL TRIST PAPER DE CODINA

És més: hi ha una anècdota que il·lustra a la perfecció la preferència convergent pel canal del comte de Godó. Al mes de març del 2007, en un debat moderat pel periodista Josep Puigbó, es van reunir representants de tots els grups polítics: Felip Puig (CiU), Miquel Iceta (PSC), Joan Ridaó (ERC), Francesc Vendrell (PP), Jaume Bosch (ICV) i Albert Rivera (C's). Puig, a la seva arribada als estudis, va fer un comentari que va sorprendre els contertulians. Ni més ni menys va dir: «Aquesta [referint-se a la televisió] és la nostra».

Javier Godó va aconseguir la TV gràcies a l'ajuda de Fèlix Millet.

Queda clar, doncs, que la intervenció de Fèlix Millet, amb nombrosos contactes a la cúpula convergent, va ser decisiva perquè el grup Godó posés la primera pedra del seu imperi televisiu. Millet fins i tot va convèncer el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), presidit llavors per l'exdiputat de CiU en el Parlament Francesc Codina, perquè mirés cap a un altre costat, ja que, de les llicències concedides a l'Orfeo Català i a Òmnium Cultural el 1997 per emetre a Barcelona, en van sortir, per les desavinences entre les dues associacions a l'hora de posar en marxa un projecte comú, dues televisions: City TV i Flaix TV. El CAC va sol·licitar, per cobrir l'expedient, informació al Govern de la Generalitat perquè ex-

pliqués per què hi havia tres televisions locals que emetien a l'àrea de Barcelona (Barcelona TV, City TV i Flaix TV), quan la llei de televisions locals vigents fixava un màxim de dos canals per municipi, però tot va quedar en una simple declaració de bones intencions. City TV ja estava en marxa i legitimada pel Govern de CiU. Fèlix Millet i Javier Godó s'havien sortit amb la seva.

Quedava, això sí, la gran batalla televisiva per lliurar: l'assalt a la TDT. I Millet, una vegada més, es va tornar a enfundar la samarreta del grup Godó sense cap mena de vergonya. El president del Palau de la Música es va implicar tant en el projecte televisiu del seu amic, el comte de Godó, que la seva aportació va ser decisiva per-